

“मीठे बच्चे – उच्च पद पाउनको लागि बाबाले तिमीलाई जे पढाउनु हुन्छ, त्यसलाई जस्ताको तस्तै धारणा गर । सदा श्रीमत्तमा चलि राख ।”

प्रश्न:- कहिल्यै पनि अपसोच (पछुतो) नहोस्, यसको लागि कुन कुरामा राम्रो सँग विचार गर्नु पर्छ?

उत्तर:- हरेक आत्माले जुन पार्ट खेलिरहेको छ, त्यो ड्रामामा एक्युरेट छ। यो अनादि र अविनाशी ड्रामा हो। यस कुरामा विचार गर्यो भने कहिल्यै पनि अपसोच हुन सक्दैन। अपसोच उसलाई हुन्छ जसले ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई महसुस गर्दैन। तिमी बच्चाहरूले यो ड्रामालाई जस्ताको तस्तै साक्षी भएर हेर्नु छ, यसमा रुने वा रिसाउने कुनै कुरा छैन।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- आत्मा कति सानो छ। धेरै सानो छ र सानो आत्मद्वारा शरीर कति ठूलो देख्रमा आउँछ। सानो आत्मा अलग भयो भने, त्यसपछि केही पनि देख्न सक्दैन। आत्माको विषयमा विचार गरिन्छ। यति सानो बिन्दुले के-के काम गर्छ। म्याग्नीफाइ ग्लास (ठूलो देखाउने सिसा) हुन्छ, त्यसबाट साना-साना हीरालाई हेरिन्छ। कुनै दाग आदि त छैन? त्यस्तै आत्मा पनि कति सानो छ। कस्तो म्याग्नीफाइ ग्लास छ- जसबाट हेर्छौं। रहन्छ कहाँ? के सम्बन्ध छ? यस आँखाद्वारा कति ठूलो धर्ती र आकाश देखिन्छ! बिन्दु निस्केर गएपछि केही रहँदैन। जस्तो बाबा बिन्दु त्यस्तै बिन्दु आत्मा। यति सानो आत्मा पवित्र, अपवित्र बन्छ। यो धेरै विचार गर्नु पर्ने कुरा छ। अरु कसैले जान्दैनन्- आत्मा के हो, परमात्मा के हो। यति सानो आत्माले शरीरमा रहेर के-के बनाउँछ। के के हेर्छ। त्यो आत्मामा सारा पार्ट भरिएको छ- ८४ को। कसरी त्यस आत्माले काम गर्छ, अनौठो छ। यति सानो बिन्दुमा ८४ को पार्ट भरिएको छ। एक शरीर छोडेर अर्को शरीर लिन्छ। जस्तै, नेहरूको मृत्यु भयो, क्राइस्टको मृत्यु भयो। आत्मा निस्किएपछि शरीर मर्यो। शरीर कति ठूलो छ र आत्मा कति सानो छ। यो पनि बाबाले धेरै पटक सम्झाउनु भएको छ- सृष्टिको चक्र हरेक ५ हजार वर्षपछि दोहोरिन्छ, यो मनुष्यलाई कसरी थाहा होस्। फलानो मर्यो, यो कुनै नयाँ कुरा होइन। उसको आत्माले यो शरीर छोडेर अर्को लियो। ५ हजार वर्ष पहिला पनि यसै नाम रूपलाई यसै समयमा छोडेको थियो। आत्माले जान्दछ- म एक शरीर छोडेर अर्को शरीरमा प्रवेश गर्छु।

अहिले तिमी शिव जयन्ती मनाउँछौ। देखाउँछन्- ५ हजार वर्ष पहिला पनि शिव जयन्ती मनाइएको थियो। हरेक ५ हजार वर्ष पछि हीरा तुल्य शिव जयन्ती मनाउँदै आएका छन्। यो सही कुरा हो। विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ जसबाट अरूलाई सम्झाउन सकियोस्। यी चाडपर्व जो छन्, तिमीले भन्छौ नयाँ कुरा होइन। इतिहास दोहोरिन्छ, फेरि ५ हजार वर्षपछि जति पनि पार्टधारी छन् तिनीहरूले आफ्नो शरीर लिन्छन्। एक नाम, रूप, देश, काल छोडेर अर्को लिन्छन्। यसमा विचार सागर मन्थन गरेर यसरी लेख जसबाट मनुष्य आश्चर्यमा परुन्। मैले बच्चाहरूलाई सोध्ने गर्छु- पहिला कहिले मिलेका थियौ? यति सानो आत्मालाई नै सोधिन्छ। तिमी यस नाम रूपमा पहिला कहिले मिलेका थियौ? आत्माले सुन्यो। धेरैले भन्छन्- हो बाबा, हजुर सँग कल्प पहिला मिलेका थियौं। सारा ड्रामाको पार्ट बुद्धिमा छ। अरु त हृदको नाटकका पात्रहरू हुन्। यो हो बेहदको ड्रामा। यो ड्रामा एकदम यथार्थ छ, यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन। त्यो चलचित्र हो हृदको, यन्त्रबाट चल्छ। दुई-चार रोल पनि हुन सक्छ, त्यो घुम्छ। यो त अनादि अविनाशी एउटै बेहदको ड्रामा हो। यसमा कति सानो आत्माले एउटा पार्ट खेलेर फेरि अर्को खेल्छ। ८४ जन्मको कति लामो फिल्म रोल होला। यो कुदरत हो। कसैको बुद्धिमा रहन्छ र! हुन त रिकर्ड राखे जस्तै हो, धेरै अचम्मको छ। ८४ लाख जन्म त हुन सक्दैन। ८४ को नै चक्र हो, यसको पहिचान कसरी दिने? पत्रकारहरूलाई पनि सम्झायो भने छपाउँछन्। पत्रिकामा पनि पटक पटक प्रकाशन गर्न सकिन्छ। हामी यो संगमको समयको नै कुरा गर्छौं। सत्ययुगमा त यी कुरा हुँदैनन्। न कलियुगमा हुन्छ। जनावर आदि जे जति पनि छन् सबैलाई भनिन्छ फेरि ५ हजार वर्षपछि देख्नेछौं। फरक पर्न सक्दैन। ड्रामामा सबै निश्चित छ। सत्ययुगमा जनावर पनि धेरै सुन्दर हुन्छन्। यो सारा संसारको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। जसरी नाटकको शूटिङ हुन्छ। झिङ्गा उडेर गयो, त्यो पनि देखिएको छ भने फेरि दोहोरिन्छ। अब हामीले यी स-साना कुराको ख्याल त गर्दैनौं। पहिले-पहिले बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प संगमयुगमा यो भाग्यशाली रथमा आउँछु। आत्माले भन्छ-

कसरी यसमा आउनु हुन्छ, यति सानो बिन्दु हुनु हुन्छ। उहाँलाई फेरि ज्ञानका सागर भनिन्छ। यो कुरा तिमी बच्चाको जो समझदार छ उसले बुझ्दछ। हरेक ५ हजार वर्ष पछि म आउँछु। यो पढाइ कति मूल्यवान् छ। बाबा संग नै यथार्थ ज्ञान छ जुन बच्चाहरूलाई दिनु हुन्छ। तिमीलाई कसैले सौधो भने तिमीले तुरुन्तै भनिदिन्छौ सत्ययुगको आयु १२५० वर्ष हो। प्रत्येक जन्मको आयु १५० वर्षको हुन्छ। कति धेरै पार्ट खेलिन्छ। बुद्धिमा सारा चक्र घुम्छ। हामीले ८४ जन्म लिन्छौं। सारा सृष्टि यसरी चक्रमा घुमिरहन्छ। यो अनादि अविनाशी बनिबनाउ ड्रामा हो। यसमा नयाँ कुरा थप्न सकिदैन। गायन पनि छ— कुनै कुराको पनि चिन्ता नगर, जे हुनु छ त्यही भइरहेको छ। जे कुरा हुन्छ त्यो ड्रामामा निश्चित हुन्छ। साक्षी भएर हेर्नु पर्छ। ती लौकिक नाटकमा यस्तो कुनै पार्ट छ भने जो कमजोर दिलवाला हुन्छन् उनीहरू रुन थाल्छन्। हुन त नाटक हो नि। यो यथार्थ हो, यसमा हर आत्माले आफ्नो भूमिका निर्वाह गर्छ। ड्रामा कहिल्यै बन्द हुँदैन। यसमा रुने वा रिसाउने कुनै कुरा छैन। कुनै नयाँ कुरा कहाँ हो र! चिन्ता उसलाई हुन्छ जसले ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई महसुस गर्दैन। यो पनि तिमीलाई थाहा छ— अहिले हामी ज्ञानबाट जो पद पाउँछौं, चक्कर लगाएर फेरि त्यही बस्नेछौं। यो धेरै आश्चर्यको विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा हो। कुनै पनि मनुष्यले यो कुरालाई जान्दैनन्। ऋषि-मुनिहरू पनि भन्दथे— हामीले रचयिता र रचनालाई जान्दैनौं। उनीहरूलाई के थाहा होस् रचयिता यति सानो बिन्दु हुनु हुन्छ भन्ने कुरा! उहाँ नै नयाँ सृष्टिका रचयिता हुनु हुन्छ। उहाँले नै तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनु हुन्छ, ज्ञानको सागर हुनु हुन्छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले मात्र सम्झौँछौ। तिमीले मैले जान्दिन कहाँ भन्छौ र! तिमीलाई बाबाले यसै समयमा सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ।

तिमीलाई कुनै पनि कुराको अपसोच गर्न आवश्यक छैन। सदैव हर्षित रहनु छ। त्यो सांसारिक ड्रामाको फिल्म घुम्दा-घुम्दा खिडिन्छ, पुरानो भएपछि परिवर्तन गरिन्छ। पुरानोलाई खलास गरिन्छ। यो त बेहदको अविनाशी ड्रामा हो। यस्ता किसिमका कुरामा विचार गरेर निश्चय गर्नु पर्छ। यो ड्रामा हो। हामी बाबाको श्रीमत्तमा चलेर पतितबाट पावन बनिरहेका छौं, अरू कुनै कुरा हुन छैन जसद्वारा हामी पतितबाट पावन बन्न सकौं वा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्न सकौं। पार्ट खेल्दा खेल्दै हामी सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बन्यौं फेरि सतोप्रधान बन्न छ। न आत्माको विनाश हुन सक्छ, न उसको पार्टको विनाश हुन सक्छ। यस्ता कुरामा कसैको विचार चल्दैन। मनुष्य त सुनेर आश्चर्यमा पर्छन्। उनीहरूले त केवल भक्तिमार्गका शास्त्रहरू मात्र पढ्छन्। रामायण, भागवत, गीता आदि तिनै हुन्। यसमा त विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ। बेहदका बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ त्यसलाई हामीले जस्ताको तस्तै धारणा गर्यौं भने राम्रो पद पाउँछौं। सबैले समान किसिमले धारणा गर्न सक्दैनन्। कसै-कसैले त धेरै महीनतापूर्वक सम्झाउँछन्। आजकल जेलमा पनि भाषण गर्न जान्छन्। वेश्याहरूको पासमा पनि जान्छन्, लाटा बहिराका पासमा पनि तिमी बच्चाहरू जान्छौ किनकि उनीहरूलाई पनि ज्ञान पाउने हक छ। इशाराबाट बुझ्न सक्छन्। सम्झने आत्मा त भित्र हुन्छ नि। चित्र सामुन्ने राखिदेऊ, पढ्न त सक्छन् नि। बुद्धि त आत्मामा छ नि। अन्धा, लुला, लंगडा भए पनि कुनै न कुनै तरिकाबाट बुझ्न सक्छन्। अन्धाको पनि कान त हुन्छ। तिम्रो सीढीको चित्र त धेरै राम्रो छ। यो ज्ञान कसैलाई पनि सम्झाएर स्वर्गमा जान लायक बनाउन सक्छौ। आत्माले बाबाबाट वर्सा लिन सक्छ। स्वर्गमा जान सक्छ। यहाँ त अंगहरूमा कमजोरी हुन सक्छ। त्यहाँ स्वर्गमा त लुला लंगडा हुँदैनन्। त्यहाँ आत्मा र शरीर दुवै कञ्चन प्राप्त हुन्छ। प्रकृति पनि स्वच्छ हुन्छ, नयाँ चीज अवश्य पनि सतोप्रधान हुन्छ। यो पनि यस्तै नाटक बनेको छ। एक पल पनि अर्को पल संग मिल्दैन। केही न केही फरक पर्छ। यस्तो नाटकलाई जस्ताको तस्तै साक्षी भएर हेर्नु पर्छ। यो ज्ञान तिमीलाई अहिले प्राप्त हुन्छ। यस कल्पमा फेरि कहिल्यै मिल्दैन। पहिला यो ज्ञान कहाँ थियो र! यसलाई अनादि अविनाशी बनिबनाउ ड्रामा भनिन्छ। यसलाई राम्रो संग बुझेर अनि धारणा गरेर अरूलाई सम्झाउनु छ।

तिमी ब्राह्मणहरूले नै यो ज्ञानलाई जान्दछौ। यो त चोबचिनी (तागतको दबाई) हो, जुन तिमीलाई प्राप्त भएको छ। राम्रो भन्दा राम्रो चीजको महिमा गरिन्छ। नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ अनि यो राज्य कस्तो हुन्छ भन्ने कुरा तिमीहरूमध्ये पनि नम्बरवार जान्दछौ। जसले जान्दछ उसले अरूलाई सम्झाउन पनि सक्छ। धेरै खुशी लाग्छ। कसैलाई त पाई बराबर पनि खुशी हुँदैन। सबैको आ-आफ्नो पार्ट हुन्छ। जसको बुद्धिमा बस्छ, विचार सागर मन्थन गर्छन्, उनीहरूले अरूलाई पनि सम्झाउँछन्। तिम्रो यो हो पढाइ जसबाट तिमी यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै बन्छौ। तिमीले कसैलाई पनि तपाईं आत्मा हुनु हुन्छ भनेर सम्झाऊ। आत्माले नै परमात्मालाई याद गर्छ। आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हुन्। भनाइ पनि छ भगवान् एक हुनु हुन्छ। अरू सबै मनुष्यमा आत्मा छ। सबै

आत्माहरूको पारलौकिक बाबा एक हुनु हुन्छ। जो पक्का निश्चयबुद्धि हुन्छन् उनीहरूलाई कसैले मोड्न सक्दैन। कच्चा भए तुरुन्तै मोडिदिन्छन्। सर्वव्यापीको ज्ञानमा कति विवाद गर्छन्। उनीहरू पनि आफ्नो ज्ञानमा पक्का हुन्छन्। हुनसक्छ हाम्रो यो ज्ञानको नहुन सक्छन्। उनीहरूलाई देवता धर्मको कसरी भन्न सकिन्छ। आदि सनातन देवी-देवता धर्म त प्रायः लोप भएको छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, हाम्रो आदि सनातन धर्म नै पवित्र प्रवृत्तिवाला थियो। अहिले अपवित्र भएको छ। जो पहिला पूज्य थिए उनै पुजारी बनेका छन्। धेरै ज्ञानका प्वाइन्टहरू कण्ठ भयो भने सम्झाइरहने छन्। बाबाले तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ, तिमीले फेरि अरुलाई सम्झाऊ— यो सृष्टि कसरी घुम्छ। तिमी बाहेक अरु कसैले जान्दैन। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छौं।

बाबालाई पनि घरी-घरी प्वाइन्टहरू दोहोर्‍याउनु पर्छ किनकि नयाँ-नयाँ आउँछन्। सुरुमा कसरी स्थापना भयो, तिमीहरू सँग सोधेमा तिमीहरूलाई पनि दोहोर्‍याउनु पर्ने हुन्छ। तिमी धेरै व्यस्त रहनेछौं। चित्रहरूबाट पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौं। तर ज्ञानको धारणा सबैमा एकरस भने हुन सक्दैन। यसमा ज्ञान चाहिन्छ, याद चाहिन्छ, धारणा धेरै राम्रो चाहिन्छ। सतोप्रधान बन्नको लागि बाबालाई अवश्य याद गर्नु पर्छ। कति बच्चाहरू आफ्नो धन्दामा फँसिरहन्छन्। केही पनि पुरुषार्थ गर्दैनन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। कल्प पहिला जसले जति पुरुषार्थ गरेको थियो त्यति गर्नेछ। पछि गएर तिमी एकदमै भाइ-भाइ बनेर रहनु छ। नाङ्गै आएको हो, नाङ्गै जानु छ। यस्तो नहोस् अन्त्यमा कोही याद आओस्। अहिले त कोही फर्केर जान सक्दैन। विनाश नभएसम्म स्वर्गमा कसरी जान सक्छन्। अवश्य पनि या त सूक्ष्मवतनमा जान्छन् या यहीं जन्म लिन्छन्। जो कमी बाँकी रहेको छ त्यसको लागि पुरुषार्थ गर्नेछन्। त्यो पनि ठूलो भएपछि मात्र बुझ्न सक्नेछन्। यो पनि सबै ड्रामामा निश्चित छ। तिमी एकरस अवस्था अन्तिममा नै हुन्छ। यस्तो होइन लेख्नाले सबै याद हुन सक्छ। फेरि पुस्तकालय आदिमा यत्तिका किताब किन राख्छन्। डाक्टर, वकिलहरूले धेरै किताबहरू राखेका हुन्छन्। अध्ययन गरिरहन्छन्, ती मनुष्य, मनुष्यका वकिल बन्छन्। तिमी आत्माहरू, आत्माहरूको वकिल बन्छौं। आत्माहरूले, आत्माहरूलाई पढाउँछन्। त्यो हो लौकिक पढाइ। यो हो रूहानी पढाइ। यो रूहानी पढाइबाट २१ जन्मको लागि फेरि कहिल्यै भूलचूक हुँदैन। मायाको राज्यमा धेरै भूलचूक भइरहन्छ, त्यसै कारण सहन गर्नु पर्छ। जसले पूरा पढ्दैन, कर्मातीत अवस्थामा पुग्दैन भने सहन गर्ने पर्छ। अनि पद पनि कम हुन्छ। विचार सागर मन्थन गरेर अरुलाई सुनाइरहने हो भने चिन्तन चल्नेछ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— कल्प पहिला पनि बाबा आउनु भएको थियो, जसको शिव जयन्ती मनाइन्छ। लडाईं आदिको कुनै कुरा होइन। ती सबै हुन् शास्त्रका कुरा। यो पढाइ हो। आम्दानी भयो भने खुशी हुन्छ। जसलाई लाख प्राप्त हुन्छ, उसलाई धेरै खुशी हुन्छ। कोही लखपति पनि हुन्छन्, कोही कखपति पनि हुन्छन् अर्थात् थोरै पैसा भएका पनि हुन्छन्। त्यसैले जो सँगै जति ज्ञान रत्न हुन्छ त्यति नै खुशी पनि हुन्छ। अच्छी—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) विचार सागर मन्थन गरेर स्वयंलाई ज्ञान रत्नहरूबाट भरिपूर्ण गर्नु छ। ड्रामाको रहस्यलाई राम्रो सँग बुझेर अरुलाई बुझाउनु छ। कुनै पनि कुरामा अपसोच नगरीकन सदा हर्षित रहनु छ।

२) आफ्नो अवस्था लामो समय देखि एकरस बनाउनु छ जसबाट अन्त्यमा एक बाबा सिवाय अरु कोही पनि याद नआओस्। अभ्यास गर्नु छ— हामी भाइ-भाइ हौं, अब फर्केर जानेछौं।

वरदानः— सबैथोक बाबालाई सुम्पेर कमल पुष्प समान न्यारा-प्यारा रहने डबल लाइट भव बाबाको बन्नु अर्थात् सबै बोझ बाबालाई दिनु। डबल लाइटको अर्थ नै हो सबैथोक बाबालाई दिनु। यो तन पनि मेरो होइन। त्यसैले जब तन नै रहेन भने बाँकी के रह्यो। तिमीहरू सबैको प्रतिज्ञा नै छ तन पनि तिमी, मन पनि तिमी, धन पनि तिमी-जब सबैथोक तिमी भन्यौं भने बोझ कुन कुराको रह्यो त? त्यसैले कमल पुष्पको दृष्टान्त स्मृतिमा राखेर सदैव न्यारा र प्यारा रह्यौं भने डबल लाइट बन्छौं।

स्लोगन:-   रूहानियतले रोबलाई समाप्त गरेर, स्वयंलाई शरीरको स्मृतिबाट गलाउनेहरू नै सच्चा पाण्डव हुन्।